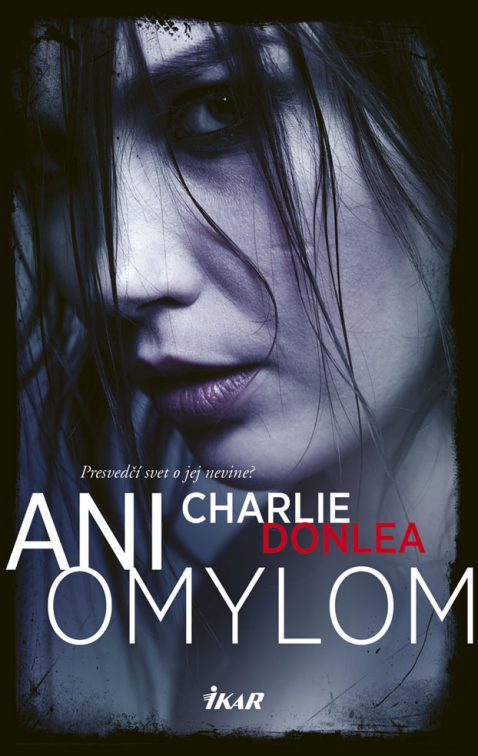

Presvedčíte svet o jej nevine?

ANI CHARLIE
DONLEA
OMYLOM

IKAR

Charlie Donlea
DON'T BELIEVE IT

Copyright © 2018 by Charlie Donlea
Translation © 2019 by Milan Kopecký
Jacket design © 2019 by Diana Delevová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6557-8

Venujem Redovi – rybárovi, otcovi, priateľovi

PodĎakovanie

Ako vždy, som zaviazaný skvelým ľuďom z vydavateľstva Kensington. Ďakujem svojmu editorovi Johnovi Scognamigliovi. Ako som zistil, keď sa mu zapáči nejaký príbeh, ani na sekundu neprestane premýšľať, ako by ho vylepšil. Mal som veľké šťastie, že som mohol túto knihu písať pod jeho bedlivým dozorom, a vďaka nemu je oveľa lepšia. Ďakujem oddeleniu predaja za to, že vypravovalo môj román na pulty kníhkupectiev. Dnes ma zahreje pri srdci, keď ho zbadám vystavený vedľa diel autorov, ktorí ma inšpirovali, aby som sa stal spisovateľom. Ďakujem aj Jackie Dinasovej a oddeleniu medzinárodných práv, ktorí moju knihu usilovne predávajú do celého sveta.

Znova ďakujem literárnej agentke Marlene Stringerovej, ktorá ma neúnavne ženie vpred. Predvídavosť a pokojná myseľ sú mimoriadne schopnosti a ona sa pýši obomi.

Skláňam sa pred Bev Cousinsovou, editorkou z austrálskej pobočky vydavateľstva Random House, ktorá svojimi postrehmi pomohla vycizelovať finálnu verziu textu.

Ďakujem svojim prvým čitateľom – Amy, Mary a tentoraz aj Chrisovi. Vaše návrhy a nápady urobili z *Ťažko veriť* kvalitnejšiu knihu, než keď som ju odovzdával v rukopisnej podobe.

Starat' sa o domácnosť je drina a robiť to takmer bez pomoci, zatiaľ čo váš manžel sa skrýva u seba v komore a zmizne

skôr, než vyjde slnko, je ešte náročnejšie. Ďakujem svojej úžasnej manželke Amy za to, že sa stará o rodinný kozub, aby som si ja mohol plniť sny. Vďaka Abby a Nolanovi, že sa vzdali nároku na počítač, keď som musel stihnúť termín, a za to, že mi vyzdobili pracovňu každým zdrapom reklamy na *Ťažko veriť*, aby ma dotlačili za cieľovú čiaru. Zabrало to!

O produkcii televíznych relácií a medzinárodnom práve nemám ani poňatia a musel som sa spoľahnúť na odborné rady mnohých ľudí. Ďakujem producentom z NBC, ktorí mi zdvíhali telefón a odpovedali na otázky. Nič z môjho fiktívneho dokumentu nie je pravda, ba ani len možné, ale ako súčasť príbehu to fungovalo.

Ďakujem starému priateľovi Michaelovi Chmelarovi, námestníkovi štátneho prokurátora, ktorý so mnou telefonoval a odpovedal na e-maily len za chabú odmenu v podobe niekoľkých pív pod horúcim letným slnkom v záhrade. Myslí ti to oveľa lepšie než mne a len vďaka tebe som sa zorientoval vo svete medzinárodného práva. Keď si to príbeh vyžadoval, trochu som si právo prispôbil, takže za všetky „nepravosti“ v knihe nesiem vinu ja, nie Mike.

A napokon ďakujem neteri Sidney Elle za to, že prepožičala meno mojej protagonistke.

DOKUMENT: Filmové alebo televízne dielo, ktoré vychádza zo skutočnej udalosti, obdobia alebo životného príbehu, alebo ich rekonštruuje s cieľom zachovať faktickú presnosť a bez využitia fiktívnych prvkov.

– Cambridgeský anglický slovník

Pri hraných filmoch je režisér bohom, dokumentárne režíruje boh.

– Alfred Hitchcock

**Sugar Beach
Svätá Lucia,
východný Karibik**

Gros Piton
Plantáž Jalousie
29. marca 2007

Krv všetko skomplikuje.

Bolo to zrejmé, len čo mi vystrekla do tváre. Skrvavila mi vlasy a stiekla po tvári na bradu, z ktorej odkvapkávala na žulový masív, najprv iba niekoľko červených škvŕniak, ako prvé dažďové kvapky pred búrkou, a potom sa liala cícerkom, ako keby niekto otočil kohútikom v mieste, kam dopadla zbraň a rozrazila mu lebku. Jednoznačný strategický omyl a chyba úsudku, čo je škoda, lebo až doteraz išlo všetko podľa plánu.

Iba pred chvíľou sa mi mäkké podrážky zaborili do blata v poslednej zákrute náročného výšľapu na Gros Piton. V tele mi prúdil adrenalín, preto ma výstup nestál až toľko námahy. Aj endorfíny sa zídu. Budem potrebovať ich analgetický účinok a schopnosť uvoľniť energiu, aby mi cesta nadol netrvala o nič dlhšie než sem. Zabiť človeka si vyžaduje dôraz na detail, správne časovanie a kus šťastia. Hádám budú pri mne stáť všetky tri.

Objavil sa mi v zornom poli. Rozhliadal sa z útesu a jeho tieň sa ku mne naťahoval po žule ako čierny panter. Stál vedľa deky rozprestretej na zemi, šampanské čakalo pripravené s dvomi vysokými pohármi. Vzadu za ním sa slnko chýlilo k obzoru a zalievalo žiarou pokojnú karibskú hladinu, ktorú narušala iba plachetnica s jasnobielym spinakrom napnutým od večerného vánku.

Útes sa týčil tridsať metrov nad vodou. Skálna stena bola rovná a more pri brehu plytké. Pád nič nestlmí. Viem to od-
včera. Bolo sa treba presvedčiť na vlastné oči, aby nič ne-
zostalo na náhodu. Nielen zistiť hĺbku vody, ale aj vyrátať,
ako dlho mi potrvá prísť k útesu a vrátiť sa do chatky. Na-
plánovať si spiatočnú cestu rezortom. Zahrnúť do výpočtov
nepredvídané okolnosti, čo je povinná zložka každej dobre
pripravenej stratégie. A predovšetkým zvážiť, koľko času
s ním strávim navrchu. Nemohlo to byť veľa.

Z miesta medzi listami ma od neho delilo iba niekoľko ti-
chých krokov, dalo sa ho už aj dotknúť. No fyzický kontakt
musím dnes večer obmedziť. Zanechal by stopy, vlákna a fo-
renzný materiál. Zbraň dovoľovala udržať si bezpečný od-
stup. Prudký náprah, ruka sa na chvíľu zastavila v najvyššom
bode, a rázny úder do lebky. Presne a tvrdo. Podaril sa mi
priamy zásah, ktorý obeť neočakávala a možno ani neza-
znamenal. Je pravdepodobné, že okrem krátkej synapsie,
ktorá preblesla medzi neurónmi jeho nervovej sústavy, ne-
pocítil vôbec nič. Netrpel, nič ho nebolelo. Pravda, ak sku-
točne nebol pri vedomí, keď prepadol cez okraj. Na to radšej
nemyslieť.

Hneď bolo jasné, že v útoku mohlo byť aj menej agresí-
vity. Plán znel omráčiť ho, aby sa nevedel brániť. Takto ho
môj útok skoro zabil. Reflexívne si siahol na temeno a kle-
sol na kolená. Ťažko bolo predvídať, ako sa to ďalej vyvinie,
zostávalo iba čakať a dívať sa. Zrejme si uvedomil, že krv
na zemi je jeho, a spamätal sa natoľko, aby sa pokúsil vstať.
Kým sa stihol obrátiť, moja topánka sa mu oprela zozadu
o nohavice a zrazu ho nebolo. Nebolo počuť, ako dopadol,
nič nešplachlo. Lepšie sa nepribližovať k okraju útesu. Keby
ho niekto zbadal, že letí z výšky ako parašutista, ktorému
sa neotvoril padák, začal by sa obzerať po príčine toho pádu
a zazrel by ma, ako vykúkam zvrchu skaly.

A teraz ako čo najúčinnnejšie zamaskovať tú hlúpu chybu?

Stopa krvi povedie vyšetrovateľov iným smerom, než aký bol plán na dnešný večer. Rozhodnúť sa trvalo iba zlomok sekundy. Božie dopustenie na útese sa nedalo zakryť. No s frkancami krvi na tvári bolo treba niečo urobiť. Ukázalo sa, že krv mi vyprskla aj na prsia a ľavú ruku. Ďalšia červená škvrna sa vytvorila na zbrani. Naozaj nešťastný omyl – nevynútený a spôsobený mojou prehnanou horlivosťou. Všetky problémy sa určite nedali vyriešiť. Voľba padla na naliehavejší z nich – krv, ktorá ma zafrkala – a rozhodnutie rýchlo ho nejako vyriešiť. Zvrtnúť sa na päte od zapadajúceho slnka, ujsť zo zakrvaveného útesu a zbehnúť z Pitonu po chodníku spevnenom kameňmi a bambusom, po hline a cez kríky najkratšou cestou do chatky.

Gros Piton

Útes

29. marca 2007

Julian Crist vyšiel na Gros Piton na juhozápadnom cípe ostrova Svätá Lucia ani nie za tridsať minút. Prechádzka na vrchol Pitonu patrila medzi obľúbené turistické aktivity a so svojou skupinou ju absolvoval už včera. Dnes večer však Julian vystúpil iba na útes Soufriere, ktorý objavil včera, a usúdil, že odtiaľ bude skvelý výhľad na západ slnka. Cesta naozaj nebola náročná, stačilo držať sa chodníka vedúceho okolo hory. Najviac dalo zabrať päťdesiat schodov, ktoré do skalnej steny vytesali domorodí obyvatelia Svätej Lucie a s využitím bambusu a veľkých kameňov vytvorili schodisko nad strmou roklinou.

Len čo turista prekonal túto trochu problematickejšiu časť cesty na útes Soufriere, čakal ho už len mierne svažitý chodník z ušliapanej hliny s občasným výhľadom na Karibské more a plantáž Jalousie. Bola to malebná prechádzka, no keď Julian dorazil na čistinku, vedel, že si vybral dokonalé miesto na to, čo mal v úmysle. Zhodil z pliec ruksak a rozložil deku na hladkú žulovú zem. Pod ním sa rozprestierala úchvatná Pitonská zátoka a za ňou malo slnko asi o štyridsať minút klesnúť z bezoblačnej oblohy a zajať za obzor.

Pozrel na hodinky. Aby odčinil to, ako hlúpo sa zachoval, musí byť pred jej príchodom všetko bezchybne nachystané. Dopoludnia napáchal zásadné škody. Nemal ju obviňovať, naj-

mä keď k nej sám nie je úprimný. Dnes večer jej to vynahradí. Vytiahol z batoha dva vysoké poháre na šampanské a otvoril fľašu Veuve Clicquot so žltou vinetou, zátku opísala vo vzduchu dlhý oblúk a zmizla v hĺbke pod útesom. Až ho zamrazilo v žalúdku, keď sledoval jej pád. Asi dvadsiaty raz, odkedy Julian vyrazil hore na Gros Piton, siahol do vrecka a prešiel prstom po kovovom okraji, aby sa ubezpečil, že ho nestratil.

Keď bolo všetko pripravené, postavil sa vedľa deky a zahľadel na slnko sadajúce na horizont. Plachetnica s napnutou pestrofarebnou plachtou sa kĺzala naprieč Pitonskou zátokou. Napravo dole videl pláž Sugar Beach a skupinku ľudí, ktorí sa prišli pozrieť na západ slnka. Na svete nemohlo byť krajšieho miesta.

Začul, ako za ním praskol konárík, a čudoval sa, ako je možné, že sem nahor prišla bez toho, že by ju zaregistroval. Kým tá myšlienka vydala svalom pokyn reagovať, celým telom akoby mu prebehol blesk. Zasiahol ho do temena hlavy a zastavil plynutie času aj jeho pohyby. Julian si pripadal, ako keby plával v oleji. Iba cícerek krvi stekajúci z vlasov okolo ucha ho navrátil do prítomnosti. Dotkol sa miesta na hlave, kam ho trafil blesk, a stihol ešte natiahnuť ruky pred seba, aby sa pri páde na kolená zachytil. Na všetkých štyroch sledoval, ako na žulu capkajú kvapky krvi, a skláňal sa pritom ako maliar nanášajúci farbu na plátno. Slnko mu zasvietilo na pravú ruku, leskločervené výčnelky na nej akoby mu ani nepatrili.

S námahou vstal a urobil niekoľko vratkých krokov, dva dopredu a jeden nabok, aby sa obrátil. Prudký zásah – podrážkou do oblasti krížov – mu trhol hlavou dozadu a poslal ho strmhlav cez okraj útesu. Znovu sa mu zdvihol žalúdok, ako keď pozoroval trajektóriu zátky šampanského. Zorné pole mu na celé tri sekundy vyplnil pohľad na prevrátenú skalnú stenu obrastenú sýtozeleným lístím, potom prišiel oceán a uchmatol si ho.

Vysoko na útese Soufriere slnko rozžiarovalo čerstvú krv a vrhalo na žulu tieň fľaše a dvoch vysokých pohárov. Naťahovali sa, ako sa dalo, tri neživé predmety paradoxne čerpajúce tmou svojich tieňov z ostrého slnečného svetla, až kým o hodinu nesplynuli s čierňavou nocou.

*Hlavná súdna sieň
Najvyšší súd Svätej Lucie
O deväť mesiacov*

Reportérka NBC stála pred kamerou s mikrofónom v ruke, pozadie tvorila budova Najvyššieho súdu Svätej Lucie. Kameraman odrátal: „Tri, dva, jeden...“ a ukázal na ňu.

„Práve sme dostali informáciu, že porota v procese s Grace Seboldovou dospela k rozhodnutiu. Bolo to dlhých deväť mesiacov pre rodinu Juliana Crista dožadujúcu sa spravodlivosti za syna, ktorý v marci tohto roku zomrel tu na Svätej Lucii. Telo Juliana Crista, študenta štvrtého ročníka newyorskej Medical College, objavili ráno trinásteho marca po tom, čo ho more vyplavilo na slávnú Sugar Beach, kde počas jarých prázdnin so spolužiakmi oslavovali svadbu spoločného priateľa. Najskôr sa zdalo, že z legendárneho svätolucijského dvojvršia spadol náhodou, no detektívi čoskoro nadobudli podozrenie z cudzieho zavinenia. Iba po dvoch dňoch vyšetrovania vzali do väzby tu na Svätej Lucii jeho spolužiačku z medicíny, s ktorou bol v milostnom vzťahu, a obvinili ju z vraždy. Nasledoval veľmi napätý, chvíľami až búrlivý súdny proces na Najvyššom súde Svätej Lucie. Dnes určí ďalší osud Grace Seboldovej skupina dvanástich porotcov.“

Reportérka si priložila prst k uchu. „Teraz sa dozvedám, že porota sa vrátila z izolácie. Vezmeme vás dnu, aby ste si vypočuli rozsudok.“

Produkcia prestrihla do súdnej siene, kde sa v laviciach tisli desiatky zvedavcov ako na nedeľnej bohoslužbe vychýreného kazateľa. Vzadu pri stene postávali reportéri a kameramani staníc CNN, BBC a FOX News. Členovia poroty si posadali na miesta a miestnosť iskrila tichým napätím, prerušovaným iba občasným šfukaním fotoaparátov, uzávierky sa otvárali a zase zatvárali, aby zachytili každé jedno gesto či výraz. Vtom do ticha zašramotili bočné dvere a strážnik priviedol do siene obžalovaných. Zástupcovia tlače sa handrkovali o miesto, aby urobili čo najlepšiu snímku tajomnej Grace Seboldovej, ktorú za posledné tri mesiace vykreslili verejnosti ako nádej americkej medicíny a bezcitnú vrahyňu.

Strážnik odprevadil Grace k jej advokátovi, ktorý sedel za stolom oproti sudcovi. Právnik hneď vstal a niečo jej pošepol do ucha. Grace mlčky prikývla. Sudca tri razy hlasno udrel kladivkom, aby si vynútil pokoj v súdnej sieni.

„Zasadá Najvyšší súd Svätej Lucie, Južný obvod, v prípade štát Svätá Lucia proti Grace Seboldovej.“ Pozrel na porotu. „Pán predseda, dospela porota vo veci k jednohlasnému rozhodnutiu?“

„Áno, vaša ctihodnosť,“ odvetil muž v strednom veku s tenkými doskami v ruke.

Strážnik vzal mužovi dosky a podal ich sudcovi, ktorý ich položil na stôl pred seba. Nedal na sebe nič zvať, keď otvoril dosky a prečítal si verdikt, potom sa zahľadel na obecnstvo.

„Chcem všetkých prítomných vyzvať, aby rešpektovali vážnosť súdu a zdržali sa prehnaných reakcií, keď prečítam rozsudok. Ďalej žiadam zástupcov médií, aby zotrvali vo vyhradenom priestore a neprekračovali rozostavené zábrany.“

Sudca znovu pozrel na verdikt, krátko zaváhal a uprel zrak na Grace Seboldovú.

„Slečna Seboldová, prosím, vstaňte.“

Grace sa postavila, stolička ohlušujúco zaškrípala na dlaždiciach.

„V prípade štát Svätá Lucia proti Grace Seboldovej,“ povedal sudca, „vo veci vraždy prvého stupňa uznala porota obžalovanú... za vinnú.“ Súdna sieň sa rozšumela, potlesk členov rodiny Juliana Crista a jeho podporovateľov sa miešal s nárekom a so vzdychmi rodičov Grace Seboldovej.

„Grace Janice Seboldová, z rozhodnutia Najvyššieho súdu ste boli uznaná za vinnú z vraždy prvého stupňa a do stanovenia výšky trestu budete pobývať v nápravnom zariadení Bordelais. Slečna Seboldová, rozumiete, aké obvinenia boli proti vám vznesené a aká ja najvyššia hranica trestu pri preukázaní týchto obvinení?“

Grace zamumlala sotva počuteľné *áno*.

„Chcete niečo povedať súdu alebo porotcom, ako vám to umožňuje zákon?“

Grace pokrútila hlavou a zamumlala *nie*.

Sudca tri razy udrel kladivkom a advokát Grace Seboldovej musel svoju klientku podprieť, aby nespadla. Prekvapilo ho, aké je jej nevládne telo ťažké, keď ju posadil na tvrdú drevenú stoličku, ktorá pred chvíľou tak hlasno narušila ticho v súdnej sieni. Hneď k nej priskočil strážnik a dal si jej ruku okolo pliec, aby ju odviezol späť do cely.

Napriek vytrvalým úderom sudcovho kladivka reportéri pokrikovali na Grace otázky.

„Urobili ste to, Grace?“

„Ste vinná?“

„Odvoláte sa, Grace?“

„Lutujete, čo ste vykonali?“

„Chcete niečo odkázať Julianovej rodine?“

Jeden mimoriadne neodbytný reportér sa predral až dopredu a nahol sa ponad mahagónové zábradlie, aby sa dostal čo najbližšie k bočnému východu. Strážnik odvádzal Grace k otvoreným dverám.